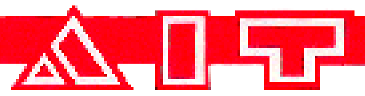
SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de Catalunya i Balears. III Època **PERIÒDIC GRATUÏT**

FUNDADA AL 1907

Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT
Acabat de maquetar al Juny del 2014 - Núm.364

Formació: Tot allò que has de saber sobre assetjament laboral
PAG. 4

Model energètic, bombolla elèctrica i MAT
PAG. 6

Memòria Històrica: La Querella a Argentina
PAG. 7

Últimes novetats de les editoarials alternatives
PAG. 15

#Efectecanvies:
l'autogestió feta realitat

Foto: Àngel Monlleo. Groundpress

1er de Maig, la CNT consolida la seva presència a diferents localitats. **PAG. 8**

Cooperatives de treball: Illes d'autogestió en un mar capitalista. **PAG. 14**

Editorial

SUMARI

Com col.laborar amb el diari solidaridad obrera:

Es poden fer aportacions per fer possible l'edició i distribució del diari a: **2100 3724 13 2100426180** La Caixa Titualar: CNT Olot

Revoltes primaverals

Secretariat Permanent del Comité Regional de Catalunya i Balears.

Un Primer de Maig més, amb presència de C.N.T.-A.I.T. als carrers, i d'altres organitzacions més o menys afins, però no sembla que res hagi canviat. O si? A tots, propis i estranys, sorprèn com la població de l'Estat espanyol pot passar les penúries que passa i que ningú no es revolti. I més sorprèn el fet de la llarga i rica tradició revolucionària, i més encara a Catalunya. Però, realment ningú protesta? Els treballadors es limiten a demanar que això s'acabi, com més aviat millor, amb els braços caiguts?

Com sempre que es volen analitzar fenòmens socials complexos hi ha dues vessants: l'analítica, freda si es vol, que intenta fer un estudi el més científic possible, mantenint una distància respecte als fets i les persones analitzades. Doncs be, segurament ens portaríem una sorpresa si comparéssim el nombre de protestes al carrer, els episodis de repressió policial, en definitiva, el grau de conflictivitat social dels anys de la crisi-estafa amb els anys de les vagues generals a l'Estat espanyol.

Però després tenim una altra vessant, més subjectiva, individual, la que es nodreix de les percepcions personals i del que un escolta i llegeix. En aquest cas la impressió que queda és una barreja que la gent està farta i que el que es fa no serveix de res, a parts iguals. Aquest segon fet és un element certament nou, que ens descol·loca, que ens desanima, i que fa abandonar la lluita perquè l'única cosa que pot passar és que un mosso d'esquadra ens doni una pallissa, o bé al carrer o bé a l'ombra d'una garjola.

En el passat els polítics, molt de tant en tant però passava, dimitien. Ara en canvi tenim exemples com els de Duran i Lleida que no té cap rubor en, després de sentir un tall de veu propi a la ràdio on assegurava que si es demostrava que el seu partit s'havia finançat il·legalment ell plegava, es fa l'ofès i diu que res de dimitir, que tot és un complot contra la seva persona.

Fa uns anys es feien vagues generals per aturar atacs als drets dels treballadors, i de vegades es guanyaven, que vol dir que els polítics rectificaven. Ara els veritables amos de la situació, els banquers i grans empresaris, salten d'alegria quan es convoca una vaga, perquè no hauran de pagar el sou dels seus empleats durant aquell dia. És complicat revertir aquesta situació si els dos grans sindicats d'aquest país fan una vaga general contra la darrera reforma laboral per obligació, i mesos més tard participen a actes amb els mateixos polítics responsables d'aquesta agressió.

I què ha canviat doncs en aquest temps? Senzillament la correlació de forces. Els defensors del capitalisme són més poderosos que els que el combatem. Assistim ara a una veritable revolució de dretes, on s'intenta, en un lapse de temps molt curt, desmantellar l'estat del benestar que es va atorgar a la classe treballadora després de la Segona Guerra Mundial per tal d'aplacar mals pitjors, com revoltes socials. Això mai hagués estat possible si els poderosos, els rics, no se sentissin amb la força suficient com per aniquilar el seu enemic de classe, els treballadors.

Aquest any la primavera astronòmica acaba el 21 de juny, així que encara tenim temps de fer honor a la nostra tradició revolucionària i mirar de canviar les coses. Fets com els de la manifestació de la tarda del Primer de Maig demostren que hi ha un malestar latent, que hi ha una quantitat cada cop més gran de la població que no veu sortida i que, més tard o més d'hora esclatarà. No s'ha de tenir por a aquest esclat, segur que el que succeeixi, que el que es construeixi entre tots i totes no serà pitjor que el que ara tenim. Cal doncs practicar aquesta sana gimnàstica revolucionària que propugnaven aquells que van lluitar abans que nosaltres, per tal que tots i totes estem preparats.

Recordatori:

No es pot esquivar la mort, però hi ha qui ha aconseguit fer-li burla amb una vida plena i feliç per combativa. Tots els companys i les companyes que ens desapareixen dolen i més quan se segueixen de prop els uns als altres en aquest camí, com hem vist en aquests dies. En aquest petit espai escrit, només un record, que per parlar de les seves vides calen i caldran moltes més pàgines i alguns sospirs i alguns brindis a la seva salut. Primer, si em permeteu, per la nostra Conxa Pérez, l'ateneista, miliciana, dona enorme; per la Concha Liaño, dona lliure en tots els sentits, per Salvador Gurucharri, actiu dins i fora de tristes fronteres i Rafa, de Gramenet, com segurament li hagués agradat que es tornés a dir el seu poble. Segurament i trista hi ha d'altres partides que no han arribat a les nostres oïdes atrafegades, la qual cosa no ens treu el sentiment de ser una mica més solitaris en la vida i en la lluita.

Companys, companyes, fins a sempre!

Solidaridad Obrera es el periòdic quatrimestral de la Confederació Nacional del Treball Catalano-Balear

Editor: Comité Regional de CNT-AIT Catalunya i Balears
Seu de Gestió: c/ Cinema Colon, 4 Olot
Contacte: Rubén Carrasco (Solidaridad Obrera)
Correu: Apartat de correus 29. Anglès. CP:17160
Email: soliobrera@cnt.es
Web: http://soliobrera.cnt.es/
Distribució: Depòsit Legal B.406-1978
ISSN: 1887-8660

Direcció i Administració: C.R. Catalunya Balears
Subdirecció: Rubén C.
Col·laboren en aquesta ocasió:
Edurne B, Dani R, Maño, Mireia Buenaventura, ICEA, Grup de memòria històrica CNT, Xavier Erauskin, Ibai, Jordi Sans Vila, Albert Alexandre, Ramon Rojo, Oscar Mercadé, Ramon Samblas i tots els secretaris/es de premsa dels sindicats de Catalunya i Balears.

El periòdic només es fa responsable dels articles que vagin expresament signats per la redacció o el subdirector. La resta dels articles són responsabilitat de que els signa.
Comitè Regional de Catalunya i Balears
Pl. Duc de Medinaceli 6, Ent. 1º 08002 Barcelona. Telf: 93 317 05 47 / email: crcat@cnt.es / web: www.cnt.cat

Sindical

Primers resultats dels piquets informatius a les portes de les botigues Rumore, Popelim, Metaphore i Miratge d’Olot

Redacció S.O.

Les dues treballadores ja han cobrat la liquidació del contracte segons l’empresa. Ara bé, la segona de les treballadores continua pendent de rebre el certificat que li permeti accedir a tramitar la prestació d’atur.

A mitjans de maig, després d’un mes intentant negociar, el sindicat de CNT Olot es vas veure abocat a realitzar piquets informatius a les portes dels citats establiments, donant el tret de sortida al boicot a aquests establiments per maltractament i vexació a dues de les seves treballadores.

Més d’una vintena de membres de CNT es van concentrar dissabte 24 de maig davant de les quatre botigues de Juan José Martés, enmig de la zona comercial d’Olot, per denunciar l’acomiadament i l’assetjament vers les dues treballadores. Els piquets informatius han estat durant més de dues hores davant cadascuna de les botigues, aprofitant l’hora de més afluència de clients, per informar del conflicte, repartir fulletons i donar visibilitat al tema mentre s’anunciava el boicot.

Durant les concentracions a les botigues es va fer una crida al boicot. Fotografia: R.C.

Segons fonts del sindicat, s’havia arribat a aquesta situació després de més d’un mes intentant enraonar amb l’empresa per buscar altres sortides, davant les quals la resposta rebuda ha estat sempre “ja parlareu amb el meu advocat”. Davant d’aquest poc marge de negociació, el sindicat no va tenir altre remei que demanar a la població d’Olot i rodalies que no compressin en aquestes botigues mentre el conflicte laboral seguís obert i iniciar una sèrie de concentracions fins que l’empresa volgués arribar a un acord. Aquest tipus d’estratègia és especialment efectiva en el sector del comerç, ja que el propietari queda en una posició molt vulnerable, en tant que, quan es produeixen aquestes concentracions, el nombre de clients es redueix de manera molt notable, arribant les botigues a quedar completament buides en alguns casos.

Segons va informar el secretari d’acció sindical, la jornada del passat dia 24 va tenir molt de ressò entre la població, ja que es van poder repartir centenars de fulletons i moltes persones es van aturar davant dels piquets informatius per preguntar sobre el conflicte.

Aquest conflicte es va iniciar per l’acomiadament d’una treballadora i pel tracte vexatori vers una altra, que després d’estar una setmana netejant repetidament els vidres de la botiga, finalment ha estat acomiadada, fet que posaria en evidència, segons fonts del sindicat olotí, que les amonestacions per part de l’empresari són una simple excusa per acomiadar una treballadora que defensava els seus drets.

Un cas gens excepcional

Les dues treballadores acomiadades demanaven estar donades d’alta per les 40 hores setmanals que treballaven i que cobraven en negre perquè el contracte només era de 20 hores setmanals. El cas de les dues treballadores de les botigues d’Olot no és gens excepcional. Són molts els treballadores/es que cotitzen amb contractes de menys hores de les que es treballen realment. És una pràctica cada cop més habitual i les seves repercussions són negatives, ja que aquestes persones queden desprotegides de bona part dels seus drets laborals (cobertura en cas d’accident laboral, dies de descans, vacances, pagues anuals, permisos, etc.), les seves cotitzacions per demanar l’atur són més baixes, i amb vista a la jubilació perjudica, també en la base salarial sobre la qual es computa la retribució mensual a percebre.

Un empresari peculiar

Durant les concentracions a les quatre botigues, el propietari, amb un to perdonavides, ha anat de botiga en botiga preguntant i xerrant amb les treballadores. To que no ha sorprès als sindicalistes, ja que ell mateix en persona havia dirigit amenaces i assetjament contra les dues treballadores, fins al punt d’anar a la feina actual de la primera companya acomiadada, per parlar amb el seu cap i informar-li que era una mala treballadora i sindicalista, posant en perill així el seu nou lloc de treball.

Formació

Tot allò que has de saber sobre... assetjament laboral

Redacció S.O. *

El mobbing és assetjar, insultar, a vegades colpejar, és denigrar, normalment sol ser un grup contra una persona de manera freqüent i sistemàtica, que cedeix als desitjos d'un instigador principal, que és un manipulador. La finalitat és que la persona que està sent assetjada marxi de l'organització amb la pèrdua dels beneficis socials que pugui tenir.

Els elements que intervenen en un assetjament són tres: un és l'instigador principal, l'altre és tota la camarilla amb la que aquest primer s'envolta i, per últim, els testimonis muts.

L'instigador és l'assetjador principal, és la persona que decideix a qui s'ha d'assetjar, s'envolta d'altres treballadors perquè li donin coixí, perquè li donin credibilitat a la seva versió a l'hora d'atacar una altra persona. Per manipular, pot utilitzar dues maneres, la primera adulant (ex.: tu ets molt important, sense tu no podríem estar...), o bé amb la pena (ex.: fixa't què m'ha fet aquest altre company, que m'ha insultat...). Amb aquestes dues maneres, es va guanyant la confiança dels altres treballadors.

Els assetjadors es converteixen en camarilla del manipulador principal perquè pertànyer al grup per a ells és molt important.

Els testimonis muts són aquelles persones que veuen el que passa, però no fan res, ja sigui per por, per no voler mullar-se, són de l'opinió d'anar a treballar i cobrar el seu sou. En alguns casos, pensen que la persona assetjada alguna cosa haurà fet.

Aquest seria el format generalitzat. Poden arribar a ser molt violents verbalment, perquè insulten, ridiculitzen, es burlen, i tot i que no és tan visible l'assetjament laboral com l'escolar, per una qüestió d'edat, on no hi ha tanta hipocresia, la manera de fer-se és igual, es dóna el fenomen de la marginació, el menyspreu, pot donar-se el cas de violència física i no hi ha dubte que si aquestes situacions no es tallen, la violència augmenta, tant la verbal com la física.

Què podem fer quan en un lloc de treball veiem un possible cas d'assetjament?

Primer de tot no hem de transmetre rumors pel que fa al treball i/o al seu caràcter de l'assetjat. Tampoc podem justificar actituds hostils, no hem de culpar la persona criticada, hem de perdre la por al buit social, per poder defensar qualsevol víctima d'un grup social haurem de tenir prou resistència al buit social, perquè el primer que intenta fer l'assetjador principal és que qualsevol defensor de la víctima es quedi sol i aïllat.

Per no formar part d'una camarilla i seguir cap lider, primer de tot s'ha de saber que un no té dret a agredir cap ésser humà, si tu ets conscient que no pots agredir ningú, difícilment podràs formar part d'una camarilla d'assetjadors. Un altre exercici que podem fer és posar-nos a la pell de l'assetjat, sincerament, ens agradaria ser assetjats?

Per no ser víctima, primer de tot hem de ser conscients que s'ha de parlar, no ens hem de callar, hem de buscar amics que sàpiguen recolzar, no hem de tirar la tovallola, no ens hem de deixar vèncer, hem de lluitar perquè ens escoltin, que el tracte que estem rebent no és l'adequat, i hem de cuidar la nostra salut.

Com es pot reconèixer des de l'empresa que hi ha una situació d'assetjament?

Es pot reconèixer una situació d'assetjament quan es donen tres factors: els mites, els indicis i els indicadors.

-Els mites: Aquestes les creences, que són falses, que pot haver en una organització de treball, escolar o del tipus que sigui. Per exemple, la víctima ha provocat que se la tracti així, per tant, tot es deixa en mans del caràcter de la víctima, de la manera en què es comporta. Un altre mite, que les persones que fan assetjament són malaltes mentals, i com en el nostre lloc de treball no hi ha malalts mentals, no hi ha assetjament. Podem dir un altre, la víctima agraeix l'assetjament perquè vol ser la protagonista. Un altre, la víctima pot defensar-se i parar un assetjament; això no és cert, ja que les persones necessitem recolzament, si pogués, l'hauria parat.

Per últim, també molts cops es diu: la majoria de les víctimes denuncien falsament, però això no és cert.

-Els indicis: Si en un departament veiem que algú, de cop i volta, canvia el comportament, comença a faltar a la feina, baixa el rendiment, es comencen a rebre queixes sobre una persona determinada, s'observa la marginació d'un treballador per part dels altres... Aquests, són indicis d'una situació d'assetjament. Si a més a més, es comencen a veure males respostes, mals gestos, comportaments incorrectes, podem començar a pensar que alguna cosa passa.

-Els indicadors: Els indicadors són un element clau, ja que quan s'observen posen en evidència que hi ha una situació d'assetjament. Un d'ells seria en el moment que es fa una consulta a un grup, que parla en contra d'un treballador, i les raons que tenen per tenir-li mania solen ser absurdes. Es produeix una polarització del que és bo i del que és dolent, la camarilla són tot virtuts, mentre que la víctima, que està sola, és tota maldat.

Un altre argument és que a l'assetjador principal l'ha fet patir molt, o l'ha traït, i aquest és el motiu pel qual tots van en contra d'aquella persona. Es produeix una amnèsia parcial de les coses bones d'aquell treballador. El més important de tot quan tenim el grup, la camarilla, és veure qui és l'instigador principal. Això es pot anar sabent pels gestos que fa, les cares, el llenguatge no verbal, però també pel llenguatge verbal. Realment ens trobem una contradicció en el discurs, que no trobem en els altres assetjadors, una incongruència en els raonaments i uns arguments falsos.

L'instigador principal fa servir un raonament amb paraules conegudes com a talismà. Un exemple de paraula talismà a la nostra societat seria la paraula "democràcia", ningú no la posa en dubte, és bona per naturalesa. Fan servir paraules com aquesta, que en un determinat departament de treball, aquella paraula és un talismà, és sagrada, ningú no la qüestiona. L'altre procediment és parlar malament a darrere d'algú, anar estenent rumors. Per tant, des de l'empresa es pot identificar l'instigador, podem veure com actua, quines són les seves característiques, etc.

Des de quins àmbits podem lluitar contra l'assetjament?

Es pot fer des de la mateixa organització, des de l'àmbit sanitari, l'àmbit judicial i l'àmbit familiar. Quan la lluita és fa des dels 4 àmbits, la víctima no acaba tan malalta i es pot recuperar.

Com es pot intervenir des de l'empresa?

Primer de tot s'hauria d'identificar quin és el mite vigent en aquesta situació concreta, quins son els indicis i quins són els indicadors. Posteriorment, hem de veure qui és l'instigador principal i per últim aplicar bones pràctiques.

En concret, ha d'intervenir el Departament de Recursos Humans, els enllaços sindicals, els psicòlegs externs a l'organització, ja que no només s'ha de recuperar la víctima, sinó tota la resta del departament on s'ha donat un cas d'assetjament. S'hauria d'aplicar un bon exemple de bones pràctiques, el que podria ser un protocol *antimobbing* en una empresa.

Com podem intervenir des de la sanitat?

S'ha d'atendre la salut de la víctima, perquè una víctima d'assetjament té alteracions psicològiques, també psicosomàtiques. Cal iniciar un tractament específic per superar tot el maltractament que està rebent la víctima, però també cal intervenir a nivell social, el que es coneix com abordatge social amb la víctima. S'ha de dotar a la víctima d'eines i mecanismes perquè no es trenqui.

En l'àmbit sanitari ha d'intervenir el metge de família, especialistes de psicologia i psiquiatria, que tingui la mútua laboral, especialistes en refer les seqüeles psicosomàtiques de la víctima (colon irritable, psoriasi...) i els experts en tractaments de víctimes d'assetjament.

El model d'intervenció des de **l'àmbit judicial**, per una part, ha de vetllar pels drets laborals de la víctima, s'ha de poder demostrar una situació d'assetjament laboral, el mobbing, i a més s'han d'aconseguir compensacions pel patiment de la víctima. Ha d'intervenir l'advocat laboralista, ja sigui sindical o particular, ha d'existir un pèrit d'assetjament i per últim els pèrits de les malalties psicosomàtiques.

Des de la família, també s'ha de poder ajudar-la, s'ha de recolzar sense fissures la víctima, s'ha d'evitar que se senti culpable, s'han de potenciar els tractaments, i s'ha de col·laborar amb l'abordatge estratègic de la defensa.

*Aquest article esta basat en la conferència de Marina Parés, presidenta de l'associació SEDISEM, que és el servei europeu d'informació sobre el mobbing, al local de CNT Tarragona. (10 de febrer de 2014)

Sindical

Quan ens posem, guanyem! El restaurant Zaatar Vegetariano acaba pagant

Redacció S.O.

Una setmana de conflicte, aquesta és la durada del conflicte laboral entre el sindicat de la CNT de Badalona i Eli Cohen, empresari gestor del restaurant Zaatar Vegetariano. Tot i voler contrarestar la campanya contra el seu restaurant, utilitzant les xarxes socials, finalment ha acabat acceptant les demandes fetes pel sindicat.

Més de 3000 € són els que Eli Cohen devia a les treballadores en concepte de les hores extres (13 setmanals, ja que els dissabtes els treballaven "gratuïtament", perquè al ser tot menjar ecològic i de comerç just, segons l'empresari, calia fer sacrificis), categories professionals no justes (una de les treballadores, que estava exercint de gerent de sala, tenia un contracte d'ajudant de cambrera, que representava 200 € més al mes), plusos de nocturnitat i festius, i tot el temps que van treballar sense contracte (més d'un mes en cada cas). Amb tot això se sumen les faltes de respecte, insults constants, assetjament telefònic i un llarg etcètera que va fer que la situació fos insostenible.

Transcorreguda la setmana de marge que se li va donar, al no obtenir cap resposta per part seva i no havent abonat la quantitat de diners, es va procedir a denunciar-lo i a iniciar el conflicte sindical. L'estratègia utilitzada pel sindicat va ser la de fer-lo visible públicament, mitjançant les concentracions informatives davant del restaurant i les xarxes socials, un element que ha fet molt de mal a l'empresa, ja que han estat molts els solidaris i solidàries amb les treballadores que han posat el seu gra de sorra per guanyar aquest conflicte.

La visualització del conflicte va comportar que nombroses veïnes i clients deixessin de consumir en aquest establiment i participessin del boicot, així com a les protestes; repercutint seriosament en els seus beneficis.

Set dies després d'iniciar el conflicte rebíem una trucada de la seva advocada informant-nos que Eli Cohen es comprometia a pagar la xifra estipulada inicialment, si el sindicat aturava la campanya de boicot a Zaatar Vegetariano. Des del sindicat de la CNT-AIT de Badalona volen fer palès que la victòria en aquest conflicte no hauria estat possible sense les estratègies pròpies del model sindical de la CNT, posant en evidència que és un model vigent i d'utilitat en la situació actual del món laboral.

Segueix el conflicte entre la CNT de Sabadell i CLECE

Redacció S.O.

El sindicat de la CNT de Sabadell va obrir conflicte amb l'empresa de neteja CLECE perquè una afiliada a aquest sindicat, i treballadora de l'empresa CLECE, porta demanant la seva reincorporació al lloc de treball a Badia del Vallès des de fa 15 anys.

Els fets es remunten a fa molt de temps. Tot va començar quan l'empresa li va demanar un trasllat a Barcelona que, en principi, havia de durar un parell de mesos, però això s'ha allargat fins avui. Actualment, l'afiliada al sindicat de la CNT es troba delicada de salut, fet que ha provocat que anés demanant, primer verbalment, i després per escrit, el seu reingrés al lloc de treball original sense rebre cap tipus de resposta per part de l'empresa.

Des del sindicat, es considera que es tracta d'una reincorporació al lloc de treball i per això es va enviar un burofax a l'empresa informant del conflicte fins a la reincorporació de la treballadora en el seu lloc de treball original.

Tot i que des d'un inici el conflicte es va centrar a la província de Barcelona i a la comarca del Vallès Occidental, davant la negativa per part de l'empresa d'accedir a una reunió amb el sindicat, aquest conflicte s'ha estès a tot Catalunya.

Des del sindicat fan una crida als treballadors/es de CLECE que es vulguin posar en contacte amb el sindicat a través de clececnt@gmail.com

Direccions de sindicats de la CNT de la Regional Catalano-Balear:

BADALONA: Ptge Riu Congost, 5-11 bajos 08917 Badalona. Ap. Co: nº 302, 08910 Badalona. Telf/Fax: 93 398 84 63 e-mail: badalona@cnt.es

BARCELONA: Plç. Duc de Medinacelli, nº 6 Entlo 1ª, 08002 BCN. Telf/Fax: 93 317 05 47 e-mail: sov@barcelona.cnt.es

BERGA: c/Pinsania, 7 . E-mail: berga@cnt.es

CORNELLÀ DEL LLOBREGAT C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. Ap.Co: nº 287, 08940 Cornellà Telf/Fax: 93 375 58 53e-mail: cntcornella@cnt.es

ESPARREGUERA Telf: 661 170 643 Fax: 93 733 97 08. e-mail: esparreguera@cnt.es

FIGUERES C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. Ap.CO: nº 103, 17600 Figueres. Telf/Fax: 97 267 32 88 e-mail: figueres@cnt.es

GRANOLLERS Carrer Emili Botey, 14 CP 08402, Telèfon 931818313 email: granollers@cnt.es web: http://granollers.cnt.es

HOSPITALET DEL LLOBREGAT C/ Mare de Déu de Montserrat nº 20 bajos, 08901 L'Hospitalet de Llobregat. Telf: 93 448 28 55 e-mail: hospitalet@cnt.es

IGUALADA Pg. Verdaguer nº 122, 2º 08700 Igualada. Ap.Co: nº 486, 08700 Igualada. e-mail: foigualada@ya.com Telf/Fax: 93 805 41 91.

LA BISBAL D'EMPORDÀ C/ Marimon Asper 16, 2º, 17100 La Bisbal. Ap.Co: nº 29, 17100 La Bisbal. E-mail: labisbal@cnt.es Telf/Fax: 97 264 53 98

MANRESA Plaça Catalunya Nº9 entresòl, 1ª i 4ª Manresa 08242 Telf: 615.402.071 / 93.178.83.68 sov@manresa.cnt-ait.es / manresa.cnt.es

MATARÓ Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró. e-mail: flmataro@cnt-ait.es Telf/Fax: 93 536 14 20

MENORCA-CIUTADELLA Sor Àgueda 5, 1er, Ap. Co: nº288, 07760 Ciutadella de Menorca. e-mail: cnt.menorca@gmail.com

MONTCADA-LA LLAGOSTA Rbla Països Catalans nº 57, 2ª Ap.Co: nº 87, 08120 La Llagosta. Telf: 610 83 26 92 e-mail: cnt.montcada@gmail.com

OLOT Plç.Cinema Colon 4, 17800 Olot. Ap.Co: nº 85, 17800 Olot. Telf/Fax: 97 227 16 82 e-mail: olot@cnt.es

PALMA DE MALLORCA C/Poan Alcover nº 54-baixos dreta. 07006 Ciutat de Mallorca Ap.Co: nº 1566, 07080 Palma. e-mail: cnt-palma@cnt.es Telf/Fax: 971 726 461

LLEIDA-PONENT Rambla Ferran 30, 4º 1ª C.P.: 25007 Lleida. Ap.Co: nº 847, 25080 Lleida.e-mail: flponent@cnt.es Telf: 627 13 36 96

PENEDÉS Ctra. Santa Oliva núm. 27, El Vendrell. e-mail: penedes@cnt-tgna.org. Telf: 610 27 66 02

PINEDA DE MAR e-mail: pinedademar@cnt-ait.es

PREMIÀ DE MAR C/ del Pilar nº 50, local. 08330 Premià de Mar. Ap.Co: nº 187. e-mail: premia@cnt-ait.es

PRAT. c/Enric Morera,nº77. e-mail: elprat@cnt.es. Blog: http://cnt-prat.blogspot.com.es/

SABADELL Ptge. Edgardo Ricetti nº 16. Ap.Co: nº 2172, 08200 Sabadell. Telf: 93 717 53 01 e-mail: cntsabadell@cnt.es

TARRAGONA C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2ª. Ap.Co: nº 973, 43080 Tarragona. Telf: 634 43 47 29 e-mail: tarragona@cnt-tgna.org

TERRASSA Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa. e-mail: terrassa@cnt.es Telf: 93 733 97 08.

Energia

Model energètic, bombolla elèctrica i MAT

Jordi Sans Vila

El model energètic i elèctric català és altament dependent dels combustibles fòssils i nuclears. Així doncs, l'actual encariment d'aquests combustibles i l'esgotament de les reserves (peak oil, peak urani) col•loca Catalunya en una situació extremadament delicada.

El sistema elèctric planejat per l'oligopoli elèctric espanyol, mitjançant el govern de l'Estat espanyol i amb connivència total del govern de la Generalitat de Catalunya, consisteix en un model centralitzat i que necessita grans línies de transport de gran potència i Molt Alta Tensió (MAT), a part de grans subestacions per a la transformació i distribució.

Els darrers Reial decrets -Ley 24/2013 del Sector Eléctrico - sobre la regulació de la producció d'energia elèctrica a partir de fonts renovables i l'autoconsum elèctric, fan ben palesa aquesta situació, i quin és el model a què ens aboquen les elits extractives i l'oligopoli elèctric.

Aquest model, per a un país com el nostre, amb una dependència energètica de l'exterior altíssima (a Catalunya arriba a ser del 96%), és caduc i un carreró sense sortida i, el més important, totalment suïcida per a la nostra societat. Una de les millors maneres de forçar l'inici de la ruptura d'aquest model, ara mateix, és fer oposició total a les noves xarxes de transport, tant a nivell nacional com d'interconnexió amb França, ja que si se'ls limita la capacitat de venda a Europa, el sistema plantejat caurà pel seu propi pes degut als seus enormes excedents.

Actualment ens trobem en una fase força avançada de la construcció del segon tram de la MAT, entre Bescanó i Santa Llogaia d'Àlguema. Un traçat de 44 km i 118 torres, amb una capacitat de transport aproximada segons projecte de 6000 MW (3000 MW per 2 circuits). Si no es bloqueja la MAT, es donarà vida al model actual, impossibilitant cap mena de transició de model.

¿Per què l'oligopoli elèctric necessita la MAT?

El sistema elèctric espanyol no és res més que una altra bombolla, com la immobiliària. Per tenir una idea de la magnitud d'aquesta, només cal dir que la potència instal•lada a finals de 2011 eren 103.000 MW. Per situar-nos, la demanda punta de potència durant el 2012 va ser de 43.010 MW, concretament el dia 13/2/12. Estem parlant d'un marge de reserva operatiu del 59%, mentre que s'estima que un valor de reserva òptim és proper al del 25%, com en el cas de França, que és del 22%.

Això vol dir que Catalunya està més del 25% per sobre de l'òptim establert, sense tenir en compte tota la potència latent que hauria d'aportar l'autoconsum elèctric i que s'està bloquejant aferrissadament amb el nou Reial decret, promogut des del Govern de l'Estat. Tot i l'aprovació d'aquest decret, el discurs oficial diu que a MAT ha de servir per aprofitar al màxim l'electricitat de fonts renovables, quan , ja hem vist, el que es busca és un bloqueig i penalitzar l'energia procedent de fonts renovables. Ateses les dades, es pot establir que l'objectiu de la línia de Molt Alta Tensió (MAT), és rescatar el sector elèctric espanyol i permetreli exportar els seus elevats excedents elèctrics cap a Europa i així evitar haver de tenir aturades les noves centrals de cicle combinat de gas i haver de rebaixar la potència o, fins i tot, aturar els reactors nuclears.

Amb la MAT, l'Estat espanyol doblarà la capacitat d'interconnexió, que passarà d'un 3 al 6%. Cal dir que Catalunya ja compta amb una capacitat d'interconnexió superior al 10%, que recomana la UE. Tot això són exemples dels principis rectors d'aquest model energètic i elèctric que, com mostren les dades, no busquen donar resposta a les necessitats de les persones, ans al contrari, s'afermen i creixen en el lucre privat. Dit d'altra manera, l'objectiu és generar excedent per exportar, i en segon pla, subministrar a les usuàries del propi territori, fet que es posa de manifest en la manca de manteniment de les xarxes de distribució local.

La mateixa història de sempre, privatitzar beneficis i socialitzar les pèrdues, però amb l'agreujant que comporta la destrucció del territori i la salut de molts catalans.

¿Per què és necessari aturar la MAT?

Les infraestructures com la MAT donen vida al model energètic actual, centralitzat i depenent dels combustibles fòssils i nuclears, impossibilitant el canvi cap a un sistema distribuït i renovable, l'únic model possible en un país com el nostre.

Recordem que aproximadament la meitat de l'energia elèctrica que consumeix Catalunya és d'origen nuclear, i a part del *peak urani*, les centrals que tenim esgoten la seva vida útil en els propers 10-15 anys. També som el país que paguem la llum més cara d'Europa i els únics al món que tenim dèficit de tarifa. El problema del *peak urani* o del *peak oil*, a part de l'alt preu ecològic i mediambiental, és en termes purament monetaris, ja que el preu d'aquestes matèries es dispararà cada vegada més, segons vagin sent més escasses, comportant un nivell d'endeutament inassumible, que reverteix en pobresa i dependència econòmica.

Cal tendir cap a l'autosuficiència i la resiliència, i el model actual va en la direcció oposada, ja que, com s'ha dit abans, ens aboca cap a la vulnerabilitat i la dependència energètica i l'endeutament i pobresa econòmica, alhora que és profundament destructiu i finit.

Històricament, un dels punts clau que les joves i futures nacions havien de resoldre és el de la sobirania energètica. Molts països que han fet processos, sobretot al s. XIX però també durant el s. XX -si no tenien resolt l'àmbit energètic- han estat especialment vulnerables front d'altres nacions, comportant situacions de dependència econòmica i desigualtat social.

Però sense haver de parlar en termes de nació, un territori ha de poder ser autosuficient en el màxim dels seus àmbits, i un d'aquests -i pilar de l'economia i la societat- és l'energètic. Per això és important mirar d'anar cap a nous models energètics, de tarannà distributiu, que parteixin de donar resposta a les necessitats de les persones i grups que hi habiten, i no en la generació de plusvàlua, per a propi rèdit econòmic, per sobre de les possibilitats que el medi pot oferir, d'una banda, i deixant les pròpies persones sense al seu accés, per l'altra.

"...El saldo d'intercanvis internacionals d'energia elèctrica ha mantingut el signe exportador per novè any consecutiu. Les exportacions es van elevar a 18.857 GWh (14.023 GWh el 2011), mentre que la xifra d'importacions es va reduir a 7.427 GWh (7.932 el 2011). Com a resultat, el saldo net exportador va ser d'11.430 GWh, un 87,7 % superior al del 2011. Aquest saldo ha representat el 4,2 % de la producció total peninsular. ..."
(Extret de l'informe de REE 2012)

INTERCAMBIOS INTERNACIONALES FÍSICOS (GWh)

	Entrada		Salida		Saldo (1)		Volumen	
	2011	2012	2011	2012	2011	2012	2011	2012
Francia	3.987	4.911	2.463	3.028	1.524	1.883	6.450	7.938
Portugal	3.930	2.871	6.744	10.768	-2.814	-7.897	10.674	13.638
Andorra	0	0	306	286	-306	-286	306	286
Marruecos	16	5	4.510	4.904	-4.495	-4.900	4.526	4.909
Total	**7.932**	**7.786**	**14.023**	**18.986**	**-6.090**	**-11.200**	**21.955**	**26.771**

(1) Valor positivo: saldo importador; Valor negativo: saldo exportador.

Memòria històrica

La Querella Argentina

En este número hablamos con Xavier Erauskin, miembro del Grupo de Memória Histórica de la CNT y afiliado a CNT Guipúzcoa, sobre el origen y el estado de la Querella Argentina, proceso donde la CNT esta presente con una denuncia de más de 3000 militantes asesinados.

Redacció S.O.

S.O: ¿Cuándo y quiénes presentan la Querella contra el genocidio franquista en Argentina?
Inés García Holgado y Darío Rivas, familiares de asesinados y desaparecidos, junto con la ARMH española y diversas organizaciones y personalidades argentinas, ligadas a la recuperación de la memoria y la defensa de los DDHH, presentaron el 14 de abril de 2010 una querella por genocidio y/o crímenes de lesa humanidad.

¿Cómo es el trato y el trabajo con las otras organizaciones?
El habitual en cualquier lucha unitaria, la horizontalidad y la transparencia garantizan una convivencia cómoda. El acuerdo de mínimos se basa en la defensa de los DDHH al amparo de la doctrina humanitaria internacional y la jurisdicción universal como garante ante la impunidad de los crímenes de guerra, genocidio y crímenes de lesa humanidad del franquismo. Nos une la reivindicación de tres derechos básicos: verdad, justicia y reparación (incluidas las garantías de no repetición).

En algunos medios, hacéis referencia a retirar la ley de Amnistía de 1977. ¿Es esta ley un freno a la justicia?
Es más que eso, es la piedra angular del modelo español de impunidad. Se trata de una "ley de punto final" y, como tal, nula de pleno derecho como se lo ha advertido repetidamente la ONU al gobierno español en periódicas amonestaciones. El hecho de que la suscribieran también partidos antifranquistas de izquierda y nacionalistas no la dota de legitimidad, sino que refleja la colaboración necesaria de la clase política demócrata con la impunidad franquista.
Los presos antifranquistas no fueron amnistiados, sólo indultados. Se suspendió su condena, pero las sentencias de los tribunales franquistas siguen siendo firmes. Por contra, se legitimaron los crímenes franquistas y se perpetuó la impunidad con la inserción de unas breves líneas donde se blindaba la impunidad de los franquistas.
La Ley de Memoria Histórica, lejos de cuestionar la Ley de Amnistía, perpetúa una vez más la impunidad franquista, tal como lo denuncia la misma Amnistía Internacional que la cataloga de nueva ley de punto final.

Presentación de la Querella en la Federación Libertaria Argentina. De izquierda a derecha: Javier Antón (vocal de MH en la FAL), Leonardo Elgorriaga (abogado de FORA y colaborador de CNT en la Querella y Xabier Erauskin, miembro del grupo de trabajo de MH.

Presentasteis un documento de más de 300 páginas, ¿es sólo un inicio en la investigación de la represión contra el movimiento libertario?
La CNT se personó en el proceso con una denuncia colectiva donde se recogen los casos de 3.000 militantes asesinados o hechos desaparecer. Coincidiendo con la visita de la jueza Servini, le hemos hecho llegar la querella individual del compañero Félix Padín Gallo, histórico militante anarcosindicalista que a sus 97 años expone su reclusión en el campo de concentración de Miranda de Ebro y el trabajo esclavo en batallones de trabajadores.
De común acuerdo con la estrategia marcada por los abogados de la querella madre, seguiremos presentando querellas individuales. Independientemente del proceso judicial, el grupo de trabajo confederal sobre memoria histórica trabaja en la creación de una base de datos donde volcar los resultados de las investigaciones que durante años han llevado a cabo compañeros y sindicatos. La labor realizada hasta ahora es ingente, pero aún nos queda mucho por investigar y recopilar. La CNT fue la organización numéricamente más importante y no es de extrañar que sea la organización que cuente con más víctimas.

¿Cuáles son vuestras esperanzas en esta Querella? Hay posibilidades de sentar a parte de los responsables todavía con vida?
Nadie sabe el recorrido que va a tener la querella. De momento, González Pacheco y [Jesús] Muñecas se han tenido que sentar aunque tan sólo sea en la Audiencia Nacional y para ser preguntados sobre si consienten en ser extraditados. No sabemos cuándo pero Martín Villa y Utrera Molina (suegro de Gallardón) deberían de seguir el mismo camino.
En el caso de la negativa a las peticiones de extradición de los acusados de torturas, la Audiencia Nacional se ha escudado en la imprescriptibilidad derivada del carácter aislado, no sistemático, de las torturas. La sistematicidad es la clave para que un crimen como el de la tortura revista carácter de lesa humanidad y no prescriba. Por eso, es importante seguir invitando a las víctimas a que presenten sus querellas y denuncias.
Independientemente del recorrido que tenga la querella, esperamos que ésta no sea más que la primera grieta en la arquitectura de la impunidad franquista y podamos ir desmontando los discursos de la impunidad: el guerracivilismo, la teoría de los dos demonios, el olvido y la reconciliación...

¿Cómo veis el trato que están dando los medios de comunicación a la Querella y los querellantes?
El intento de silenciar o minimizar la querella, la visita de la jueza, los testimonios... es proporcional al grado de complicidad de los poderes fácticos en perpetuar la impunidad del genocidio.
Pese a todo, la visita de la jueza ha creado cierto revuelo. No todos las semanas una jueza del tercer mundo viaja a un país miembro de la Unión Europea para investigar unos crímenes de genocidio y/o de lesa humanidad aún impunes. Recordemos que el Reino de España es, tras Camboya, el segundo país en el ranking mundial de desapariciones forzadas aún por esclarecer.

¿Qué impedimentos está poniendo el Estado español?
Los que cabe esperar cuando su jefatura la ostenta quien fuera designado por el genocida Franco y quienes lo conforman son los herederos ideológicos y muchas veces biológicos de los franquistas. Uno de los argumentos esgrimidos desde el estado es el de que ya hay causas abiertas contra el franquismo en España, falso. Sin la consideración de nula de pleno derecho, la ley de amnistía seguirá impidiendo la judicialización del franquismo.

¿Cuál es el estado actual de la Querella?
Sigue abierta a cuantos particulares y organizaciones se quieran sumar. En breve, se espera reanudar la modalidad de declaraciones por videoconferencia desde los consulados. Esperamos ansiosos a que lleguen las peticiones de extradición para Martín Villa y Utrera Molina. Paralelamente al proceso judicial, CNT trabaja para la recuperación de la memoria de nuestros militantes y aquilatar su obra revolucionaria. Nuestra memoria es la memoria de nuestros militantes, sus organizaciones y sus genuinas formas de lucha, un activo imprescindible para cualquier proyecto que se llame revolucionario.

Especial Primer de Maig

La CNT consolida la presè

Un any més, els sindicats de la Regional Catalanobalear han sortit a les diferents localitats on tenen seu. Es consolida així la tendència de seguir apostant pel sindicalisme de classe a ciutats i pobles on hi ha seus sindicals, visibilitatzant altres formes de fer sindicalisme.

Redacció S.O.

Barcelona:

La CNT de Barcelona va commemorar aquest 1r de Maig de nou a l'espai emblemàtic del Parc de les Tres Xemeneies, emplaçament del que havia estat La Canadenca, indústria elèctrica on l'any 1919, els treballadors en vaga van assolir la jornada laboral de 8 hores. Aquest espai va ser transformat en un punt de trobada de les diferents distribuïdores i col·lectius afins, on les persones assistents podien mirar, triar, remenar i posar-se al dia de les diferents activitats i publicacions.

En la primera part del matí, els i les assistents van poder gaudir dels mítings de diferents companys i companyes: les seccions sindicals del Taxi, dels Docents i la recentment creada a TMB al SOV de Cornellà que van exposar la situació d'aquests sectors i empresa i la lluita amb què l'enfronten. Es va donar un espai als treballadors i treballadores de Panrico, que van exposar la vaga tan exemplar que estan portant a terme des de fa sis mesos, malgrat la situació límit de molts d'ells i elles.

Més enllà de l'àmbit sindical, Dones Lliures-Maresme va participar per recordar la necessitat de lluitar contra el patriarcat i per l'alliberament de les dones (i de tots amb elles), amb un discurs que, amb una mirada històrica al passat d'aquesta lluita, es va traslladar al present on és més necessària que mai.

Un altre tema tractat durant aquesta jornada reivindicativa va ser l'antirrepressiu, aquest any de la mà d'algunes de les encausades del Parlament, que van explicar la seva experiència i el futur més immediat al qual s'enfronten i el cas d'un company del SOV de Barcelona, que va explicar com se l'ha arribat a criminalitzar pel fet de combatre el feixisme. Amb tot, un acte tan ple d'experiències, es va trobar espai per fer menció a la necessitat de posar en pràctica la unió que es fa consigna en els fulletons i manifestacions, tot fent referència a l'acte unitari d'anys anteriors.

Aquesta part de l'acte va finalitzar amb la intervenció del secretari general del Comitè Regional Catalanobalear, qui va posar l'accent en revocar l'aparença de dia festiu amb què els poders s'apropien del 1r de Maig, deixant als i les treballadores les engrunes d'un dia en vermell al calendari, i reivindicar la data com el que és: una jornada de lluita que pertany als treballadors i treballadores. La seva intervenció va donar peu a les actuacions poètiques, música de cantautor i d'animació que van ser ofertes pel poeta taxista Manuel Chico i l'actuació de la cantautora Sílvia Tomàs i el grup d'animació Mimulus, que havia preparat un seguit d'activitats i tallers per als més petits. Amb aquestes actuacions concloïa la primera part, per donar pas a la segona, que va ser la manifestació que any rere any militants i simpatitzants fan per l'avinguda del Paral·lel en direcció al Raval. Sota el lema "Lluitem, ens organitzem... recuperem el carrer" es va recórrer bona part d'aquest barri del centre de la ciutat, mentre es corejaven consignes amb el comú denominador de la necessitat d'organització de la classe treballadora per ella mateixa: "Unió, acció, autogestió" "Vecin@ despierta, el paro está en tu puerta","Nativa o extranjera, la misma clase obrera" "No estamos tod@s, faltan l@s pres@s" o "Cap persona és il·legal". Un moment especial que es va viure durant el recorregut va ser quan es va passar pel CSO de La Carbo, recentment desallotjat, on les consignes van prendre un tarannà més centrat en la lluita social per l'autogestió dels espais i la necessitat d'un sostre per a tothom. Al final de la manifestació, altre cop al Parc de les Tres Xemeneies, es va poder gaudir d'un dinar popular amenitzat amb el reggae dels Freedom Fighters.

BARCELONA: Gent concentrada a l'espai on la CNT organitza el 1er de Maig. Fotografia: G.S.

GRANOLLERS: Manifestació del primer de maig pels carrers de Granollers.

Hospitalet:

A l'Hospitalet de Llobregat, unes 200 persones es van donar cita al Parc dels Ocellets, convocades per la Federació Local de Sindicats de la CNT de L'Hospitalet, 15M, Ateneu el PAHtio, PAH de L'Hospitalet, Assemblea anarquista "La Ortiga" i Assemblea Llibertària de Santa Eulàlia.

La cita consistia en diverses intervencions per part de les entitats convocants, mitjançant les quals exposaven el seu punt de vista sobre la situació actual d'atur, precarietat laboral i social.

Posteriorment, una gran manifestació va recórrer els barris de La Torrassa, La Florida i Pubilla Cases mantenint en tot moment un to combatiu amb càntics contra la corrupció, els desnonaments, la banca, els acomiadaments i l'explotació laboral. La manifestació finalitzava a la seu de l'Ateneu el PAHtio, on es va dur a terme un dinar popular.

Granollers:

Sembla ser que alguna cosa comença a bellugar a Granollers. Col·lectius i organitzacions portem anys picant pedra en una ciutat que va passar de tenir un moviment obrer associatiu importantíssim, i que en els últims 30 anys va anar minvant fins a semblar haver-se extingit. Si bé la classe treballadora distem molt encara de tenir la capacitat de canviar la situació de les coses a la nostra comarca, no és menys cert que una tendència social i sindical està emergent de nou. Un important teixit associatiu torna a tenir capacitat d'organitzar i de lluitar, i des del sindicat de la CNT no podem sinó felicitar tota la gent que ha fet possible aquest canvi als nostres barris, pobles i llocs de treball. El "SÍ SE PUEDE" pren amb força des de la PAH, i es torna un cant a l'esperança i la solidaritat. Un cant que traspassa el tema de l'habitatge i va a parar a joves, aturats, dones, immigrants i treballadors en lluita.

Enguany l'1 de maig a Granollers creiem que marcarà un abans i un després, en mobilització i lluita, en dignitat i la solidaritat que anem teixint dins els moviments socials i el sindicalisme que pretén transformar la nostra societat. Hem de felicitar-nos tots i totes:

ncia a diferents localitats

l'Assemblea d'Aturats i Aturades de Granollers, la Coordinadora d'Aturades del Vallès Oriental, la COS, Arran, l'Assemblea Llibertària del V.O., les AAVV del Centre i de 3 Torres, l'Ateneu, la CUP, Endavant, L'Esquerda, EUiA, la PAH i totes les organitzacions i persones que van fer possible aquell dia.

Una manifestació que començà amb unes 200 persones a la Oficina del Treball va anar creixent en participació i va culminar amb els parlaments sota la Porxada, amb més de 400 persones. El míting va dividir-se en dos blocs, un de social que fou iniciat amb un gran discurs de l'Assemblea d'Aturats i Aturades de Granollers i la Coordinadora d'Aturats i Aturades del Vallès Oriental (de recent creació), que arrossegà aplaudiments del públic. Continuà amb intervencions dels companys de la PAH, Papers per Tothom, Marxa pels Drets Socials, Arran i es donà pas al bloc final amb els sindicats convocants, la COS i la CNT, que tancaven l'acte. El nostre sindicat va comptar amb la presència del company Luis Fuentes, històric militant del País Basc, exsecretari general de la Confederació Nacional del Treball als anys 90 i membre actiu a les lluites obreres del País Basc dels anys 70 com la lluita contra la central nuclear de Lemóniz. Fuentes va fer un vibrant míting, despertant nombrosos aplaudiments del públic, on va repassar la situació actual des de finals del franquisme, criticant el model sindical actual allunyat de les assemblees de treballadors i basat en les burocràcies sindicals. Una intervenció que va acabar animant l'organització de la classe treballadora per a la superació del capitalisme, i la construcció d'una societat basada en la justícia i la llibertat.

Olot:

Per segon any consecutiu, la CNT Olot va muntar un dinar popular per commemorar la data de l'1 de maig. Fins l'any passat no es té constància d'una celebració d'aquest tipus per l'1 de maig a la capital garrotxina, on per aquestes dates té lloc la Fira de la Primavera.

Dins l'ambient festiu que envoltava la ciutat aquell dia, des del sindicat es va donar el toc combatiu amb un programa lúdic, però amb accent crític i de denúncia.

Enguany les activitats anaven acompanyades d'una exposició fotogràfica sobre la CNT des dels anys setanta i fins l'actualitat, tot un recull de quaranta anys d'història on quedaven recollits moments importants.

Les persones que hi van assistir van poder gaudir d'un excel·lent arròs de verdures, procedents de productors locals, vi casolà, pa i postres de productors d'Olot. Per amenitzar la cita, hi havia jocs per als infants i les actuacions d'en Manelic de Pera, Lluís el Pastisser i Pere el Pastor.

Tot i les temptatives de pluja, els ànims no van decaure, però van forçar el trasllat del dinar dins el local del sindicat.

Manresa:

Amb l'acte de l'1 de maig, hi va ser la combativitat i el treball conjunt dels diferents col·lectius anticapitalistes de la ciutat, amb una afluència elevada que, des dels col·lectius, han valorat molt positivament. El lema d'enguany era "Som classe treballadora. Tot el poder pel poble", escollit per la Coordinadora per la Transformació Social contra el Capitalisme i el Patriarcat del Bages, dins la qual es troba també la CNT, que ja informava del nivell de la lluita.

L'activitat central del dia va ser una manifestació que va aglutinar prop de 400 persones i que va transcórrer pel centre de la capital del Bages. Sortia del passeig de Pere III a les 11:30 h i acabava a l'Ajuntament, amb la lectura del manifest on es cridava per lluitar contra el capitalisme i "per a la construcció d'una societat més lliure i igualitària". El seu recorregut va servir per assenyalar les sucursals bancàries, l'edifici dels sindicats UGT i CCOO i les seus d'alguns partits polítics i multinacionals, com a responsables de la situació actual.

Un dels blocs més nombrosos de la manifestació va ser el de la CNT que duia dues pancartes on posava "Mort a l'Estat" i "Anarcosindicalisme és Acció Directa". Diverses persones militants del sindicat van estar repartint i adhesius als vianants, per donar a conèixer l'organització, alhora que animaven la manifestació amb crits i consignes.

Des de CNT-AIT Manresa, fan una valoració positiva de l'acte, tant per l'afluència i la combativitat del mateix, així com per l'organització de l'acte, com una mostra representativa important de les organitzacions i col·lectius anticapitalistes de la ciutat que segueixen confluint en la lluita.

Tarragona:

La CNT de Tarragona va acudir a la manifestació unitària anticapitalista de la tarda de l'1 de maig, que va sortir de la Plaça Imperial Tàrraco passades les 18 h, transcorrent per carrers cèntrics de la ciutat i acabant a la plaça de la Font, amb els parlaments davant l'Ajuntament. La convocatòria va reunir, segons la premsa, al voltant d'un miler de manifestants. Dins la manifestació unitària, la CNT va organitzar un bloc diferenciat amb banderes i pancarta pròpies situantse a la cua de la manifestació i agrupant vora una cinquantena de persones.

Mallorca:

El passat 1 de maig, un clam unitari i combatiu de 500 persones va recórrer els carrers de Palma. Així, la manifestació convocada, entre d'altres per la CNT, amb objectius transformadors sota el lema "Suport mutu, solidaritat i acció directa: Recuperem la nostra dignitat" va seguir el recorregut habitual que cada any fa el nostre sindicat a aquesta manifestació, creuant tota Palma, partint de la plaça d'Espanya fins arribar als Jardins de S'Hort del Rei, devora la Catedral de Palma.

La manifestació comptà amb diferents blocs: fou encapçalada pel sector llibertari i anarcosindicalista que deixà clar que no realitzarà cap passa enrere en drets socials i laborals. De la mateixa manera, altres col·lectius com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i individualitats continuaren amb el gruix de la manifestació amb lemes no menys combatius i fortament arrelats a l'anticapitalisme illenc.

D'aquesta manera, la mobilització tingué un posicionament clar: contra les polítiques de Bauzá, contra la corrupció política i sindical, contra les exigències de la Troika i per l'autodefensa obrera. En aquest sentit, aquesta manifestació unitària no deixà de banda eixos transversals com els feminismes, l'antiespecisme, l'antirracisme o l'ecologisme, en càntics que reiteraven una i una altra vegada que la lluita de la classe obrera és extensible a tots els éssers, sense distinció de gènere, raça o espècie.

Finalment, la CNT es va dirigir a Ses Voltes per dur a terme el tradicional míting per aquesta efemèride. En aquesta ocasió, l'acte fou protagonitzat per un discurs de la CNT, de les Encausades per l'ocupació de la Conselleria d'Educació, per l'Assemblea Antipatriarcal, la Coordinadora Llibertària de Mallorca i la PAH.

La diada continuà amb una paella vegetariana i el concert de Funky Crackers, la raperes feministes Phussyon, Indian Summer i el grup punk Ystad. Totes elles reinvindicaren el primer de Maig com a dia de lluita per conquerir drets socials i laborals que, malauradament, segueix més vigent que mai.

Esquerra: Fotografia 1er de Maig a Hospitalet. Fotografia CNT Hospitalet.
Dreta: 1er de Maig a Palma de Mallorca. Fotografia: CNT Palma

Opinió

Fotografia: Guye Sancho

Can Vies des de la finestra

Albert Alexandre

Després de la concentració del dijous 29 de maig, que tenia com a voluntat dirigir-se a la comissaria de Les Corts per protestar contra els empresonaments massius dels anteriors dies de manifestació en favor del Centre Social Ocupat de Can Vies, es va iniciar, a les onze, una nova onada de càrregues policials.

A les dotze de la nit, un jove d'una edat propera als 18 anys caminava pel carrer Gayarre de Sants acompanyat per tres homes d'uns trenta anys. Parlaven de l'última envestida de la brigada mòbil quan, sobtadament, els tres adults es llançaren al damunt del jove per detenir-lo; eren mossos d'esquadra vestits de carrer.

En menys de dos minuts, nombrosos reforços policials comparegueren a l'escenari de la detenció. Dos furgons de la policia catalana i una desena d'agents de paisà ocuparen la intersecció del carrer Gayarre amb el carrer del Rei Martí per tal de reduir el jove.

Els veïns més propers al lloc dels fets, des dels balcons i finestres, clamaven als policies perquè aturessin la violència amb la que tractaven al jove ja al terra emmanillat. Es podien escoltar crits i lemes contra els Mossos d'Esquadra i fins i tot es van arribar a llançar objectes als agents com ous o cartrons. Més sorprenent encara va ser la veu d'un home que cridà: "Veig aquest noi cada nit a la biblioteca. Deixin d'agredir-lo".

Probablement, aquesta escena no es diferencia gaire de les escenes que les més de seixanta detencions que es donaren entre dilluns i dijous van produir. De totes formes, podem extreure algunes conclusions dels fets relatats que tan sols tenen l'especificitat d'haver estat presenciats, des de la finestra de casa seva, pel qui escriu aquestes paraules.

El carrer citat es troba a deu minuts de Can Vies i de la Plaça de Sants (centre de totes les concentracions en favor del CSO); això són més de 600 metres de distància. Mentre els mitjans de comunicació massius i l'alcaldia tractaven de reduir els fets d'aquells dies a una mera revolta en defensa d'un centre ocupat, moltes de les veïnes de Sants ja van intuir, des de dilluns, que els cossos antidisturbis dels Mossos d'Esquadra no tenien exclusivament la missió de sufocar les manifestacions en suport a Can Vies. La seva presència a Sants, en poques hores, es convertí en una ocupació "militar" en tota regla, que volia acabar amb les aspiracions anticapitalistes d'un barri sencer. No es pot entendre si no el gran desplegament policial que abastava des de L'Hospitalet de Llobregat fins a zones properes a la Plaça de Sants i que inclús arribava a Les Corts. No es comprèn aquell soroll que a les nits entrava amenaçador a les cases de milers de persones; l'helicòpter dels Mossos d'Esquadra vigilant els carrers. No té sentit que la delegació del govern a Catalunya demanés al Ministeri d'Interior espanyol un contingent policial per augmentar la repressió contra els insubmisos.

D'altra banda, durant els cinc dies que Sants va ser l'epicentre de la protesta, una de las frases que més es podia escoltar a les concentracions era: "Policia, fora del barri!". En molts casos no era cridada pels manifestants, sinó que eren les veïnes de Sants les que, olla en mà, exclamaven la consigna des del balcó de casa seva.

Una altra escena distinta a la de les brutals detencions i càrregues efectuades pels Mossos d'Esquadra quedarà per molt temps gravada en l'imaginari col·lectiu de Sants i Barcelona.

El dimarts 28 de maig, després de passar per davant de la seu del districte de Sants-Montjuïc, la manifestació convocada a les nou de la nit es dirigí cap a Can Vies. No hi havia cap dubte de la tètrica postal: una part del CSO havia sigut enderrocat i allà on abans hi havia l'entrada del centre, ara hi havia una excavadora.

Plens de ràbia, enfront de la imatge desoladora, els concentrats cremaren el vehicle destinat a la construcció i de nou s'iniciaren les càrregues policials. Sants tornava a convertirse en una Bagdad suau o en una reproducció força encertada de les banlieues franceses; els manifestants, tractant de combatre la violència enviada per l'alcaldia, semblaven jugar al gat i la rata mentre a les runes de Can Vies l'excavadora havia quedat presa de les flames.

Misteriosament, tot i haver estat alertats per nombrosos veïns, el cos de bombers no es va apropar a la màquina fins passades més de dues hores.

El dimecres 29 Barcelona i Sants es llevaven ressacoses amb opinions polaritzades. Per què els favorables a Can Vies havien cremat l'excavadora? Els mitjans de comunicació posaven el crit al cel i ràpidament estigmatitzaven tota la protesta al marge del poder institucional de l'ajuntament. Usaven paraules com atac, violència o conceptes com "la ira de quatre eixelebrats" o "la funció de la policia és aquesta".

En la crema de l'excavadora hi havia en realitat molt més de defensiu que no pas d'atac. Aquell vehicle representava el tarannà despòtic d'un poder que quan negocia, primer planta la demolició i després imposa la paraula. Enfront d'un objecte que representava la imposició violenta de la voluntat de les elits polítiques i econòmiques de Barcelona, Sants responia expulsant amb foc els invasors.

Quan el dissabte 31 de maig moltes persones es congregaren davant de Can Vies per reconstruir la part enderrocada del CSO, alguns portaven plantes amb les que decoraren aquella icona de la resistència i que, tres dies després, era retirada per una grua. Ells van arribar amb màquines i porres, i Sants va respondre amb foc i plantes.

Els primers dies de lluita han estat intensos i ben segur que hi ha milers d'històries més notòries per narrar.

Les pallisses a comissaria, els abusos policials, les mentides de Xavier Trias i Jordi Martí, la cadena humana que duia pedres a la seu del districte, els mils de converses als bars i les botigues... tot i així, la revolució és un relat col·lectiu en el que cadascú té la seva pròpia historia per explicar i on no hi ha narracions tancades ni oficials.

Aquesta és la versió de dos fets d'algú que vivia en un petit carrer de Sants anomenat Gayarre.

"El Bauen es del pueblo y de los trabajadores"

Para este número recuperamos una entrevista hecha por los compañeros del periodico CNT a Federico Tonarelli, trabajador en el Hotel Bauen, en pleno centro de Buenos Aires, es una de las más conocidas y representativas empresas recuperadas por los trabajadores

ANDRÉS RUGGERI

Ocupado por un grupo de ex trabajadores y militantes sociales el 21 de marzo de 2003, este enorme edificio de 20 pisos fue puesto poco a poco en valor por sus trabajadores hasta que, un par de años después, ya estaba en plena operatividad.

Sus dueños, los empresarios Iurcovich, lo habían construido para el Mundial de fútbol de 1978, en plena dictadura militar, gracias a sus contactos con el corrupto Almirante Lacoste, designado por el "Almirante Cero", Emilio Massera, para administrar los negociados de la organización del torneo. Iurcovich recibió del BANADE (Banco Nacional de Desarrollo) un crédito de 8 millones de dólares de la época, con los que construyó el hotel y que nunca devolvió. El BANADE fue posteriormente liquidado por el gobierno neoliberal de Carlos Menem, consumando la impunidad de los cómplices civiles de los dictadores. Al avecinarse la crisis, Iurcovich vendió el hotel a testaferros y, finalmente fue abandonado, despidiendo a todos los empleados en octubre de 2001. Habrá sido una enorme sorpresa para su hijo y heredero, Hugo Iurcovich, que un grupo de sus antiguos asalariados ocuparan el edificio, impidiendo los posteriores negocios que tendrían pergeñados.

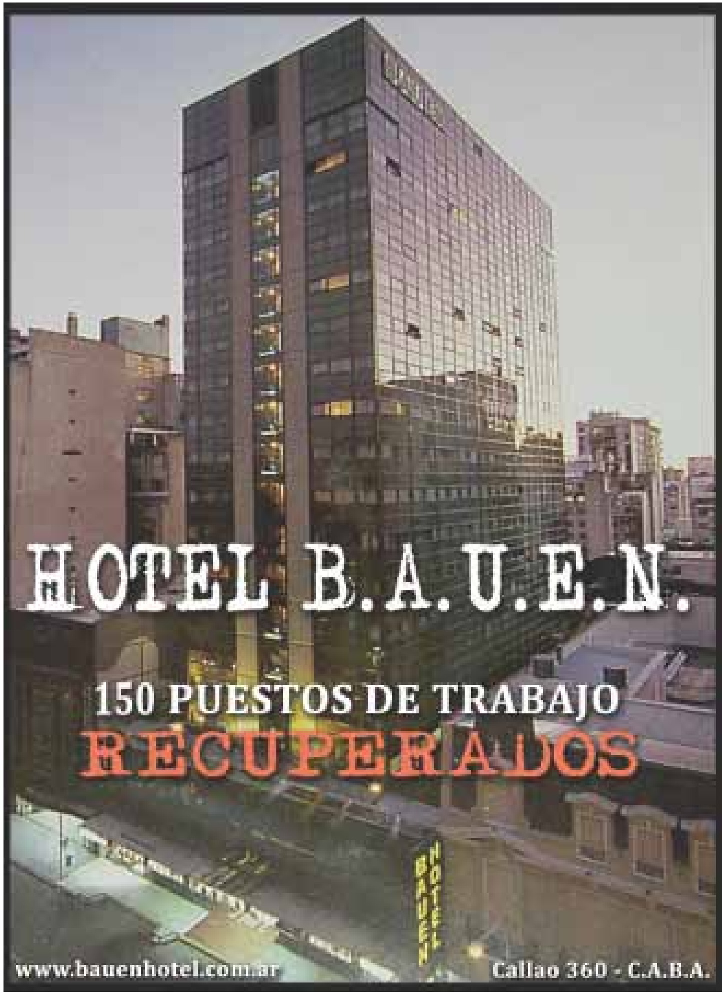
A partir de ahí, empezó una acción judicial que llegó hasta la orden de desalojo que los trabajadores autogestionados recibieron cuando cumplían 11 años de ocupación, el último 21 de marzo.

Entrevistamos a Federico Tonarelli, trabajador y vicepresidente de la cooperativa B.A.U.E.N.

P.-¿Qué implica esta nueva orden judicial para los trabajadores del Hotel?

R.-Esto no empezó ahora. La jueza Paula Hualde ya falló a favor de los Iurcovich a mitad de 2007, cuando vino la primera orden de desalojo.

Nosotros nos movilizamos, convocamos a otras organizaciones y movimientos, organismos de Derechos Humanos, estudiantes y trabajadores y generamos una masa de apoyo que sigue siendo nuestra principal garantía. En aquel momento presentamos un recurso y la orden quedó en suspenso, ese recurso fue subiendo hasta la Corte Suprema de Justicia y finalmente la Corte también falló en contra nuestro, a mitad de 2012. Esta es la última instancia, no hay más posibilidades de seguir apelando.

Desde lo legal no tenemos más alternativa. Está recontra firme la sentencia: para la justicia el hotel es de Mercoteles (la empresa fantasma de los Iurcovich) y la jueza debería desalojar una empresa con 130 tipos que funciona bien: una locura. Esto se resuelve políticamente, pero no vemos que haya voluntad política en el Congreso.

P.- ¿Qué podría pasar en el Congreso, hay una posibilidad de solucionar la cuestión por el lado legislativo?

R.- Sí, nosotros planteamos una ley de expropiación, como tienen muchas otras empresas recuperadas, pero hasta ahora se nos viene negando. Todas las expropiaciones fueron hechas por las legislaturas provinciales, pero a nosotros la legislatura de la Ciudad de Buenos Aires no solo no nos aprobó la expropiación sino que hasta votó (en 2006) una ley en contra. Planteamos el caso en el congreso nacional, pero a pesar de que se presentaron varios proyectos, nunca pasaron el filtro de las comisiones y perdieron estado parlamentario. Pero la semana pasada, legisladores oficialistas presentaron un nuevo proyecto, en que por primera vez incorpora lo que venimos denunciando desde hace años: la deuda que los Iurcovich tienen con el Estado como cómplices de la dictadura.

P.- ¿Y de no haber una expropiación qué otro camino puede haber?

R.- Como sabíamos que no había muchas posibilidades de expropiar hasta este nuevo proyecto, habíamos presentado una denuncia penal pidiendo se investigue los nexos de los dueños con los genocidas y presentando pruebas de la deuda millonaria que tienen con el Estado, superior al valor del propio hotel.

Esta denuncia frenó el desalojo hasta que un fiscal la archivó. El Estado puede hacer valer esa deuda y cobrarse con el hotel, nosotros lo que pedimos es que después se ceda a la cooperativa, porque fuimos nosotros los que lo reconstruimos y lo pusimos en funcionamiento, y somos nosotros la única garantía de que se recuperen esos fondos públicos que la dictadura regaló a sus amigos.

P.-¿Y de no haber una solución en ese sentido y se intenta consumar el desalojo?

R.- Los trabajadores estamos haciendo una amplia campaña para demostrarle al gobierno, a la jueza y a los empresarios que no estamos solos en esta lucha, y que si intentan hacer algo así nos van a encontrar resistiendo no solo a los trabajadores, sino a miles de compañeros y compañeras que van a defender el Bauen porque el Bauen es de todo el pueblo y los trabajadores. Y van a tener que pensarlo dos veces porque el costo político de desalojar el hotel en pleno centro y con tanta legitimidad social, va a ser muy alto para el que se anime a dar la orden.

Ejemplo mundial de autogestión

CNT se solidariza con el Hotel Bauen, emblema de las empresas argentinas recuperadas por los trabajadores

A 11 años de iniciar su ejemplar modelo de autogestión, enfrenta una orden de desalojo. « Este hotel estuvo ligado a la dictadura genocida que encabezó Videla. Hoy, sus antiguos dueños vuelven a arremeter contra la clase obrera», ha destacado CNT.

La organización anarcosindicalista ha mostrado su repudio «hacia aquellos que pretenden volver a arrebatar a los trabajadores lo que les pertenece »por lo que ha llamado a participar en las jornadas internacionales de solidaridad con el Bauen, previstas para este martes 15 y miércoles 16 de abril.

«El Capital y sus gobiernos cómplices no tienen fronteras. Nuestra lucha contra todos ellos tampoco», ha subrayado el sindicato.

Este céntrico hotel de Buenos Aires había sido cerrado por sus dueños a finales de 2001, en pleno estallido eco nómico y social. La maniobra fraudulenta de los empresarios dejó a todos los trabajadores en la calle. El 21 de marzo de 2003, un grupo de empleados unió sus fuerzas para conseguir que este mítico edificio de 20 plantas vol viese a abrir sus puertas.

El modelo de autogestión permitió crear 130 puestos de trabajo y convirtió al Bauen en «en un lugar de reunión y solidaridad para movimientos sociales, sindicatos y organizaciones de trabajadores, donde se realizaron cientos de jornadas de organización y debate, incluyendo eventos académicos y culturales», señala el manifiesto internacional de solidaridad.

Ese mismo texto recuerda que el BAUEN «fue construido para el mundial de fútbol de 1978 con créditos de un banco del Estado -el BANADE- que nunca fueron pagados». En aquel momento, Argentina sufría la sangrienta dictadura cívico-militar que asesinó a 30 mil personas. Los empresarios que levantaron el Bauen estaban entre los cómplices de aquellos crímenes.

Hace algunas semanas, los tribunales argentino dictaminaron que la empresa Mercoteles -continuadora de la compañía original- es la dueña del edificio, por lo que ordenó el desalojo de la cooperativa. Los trabajadores y numerosas organizaciones sociales ya han advertido que están dispuestos a resistir. Asímismo, han reclamado una solución definitiva que garantice el futuro del Bauen, « una experiencia de autogestión que es ejemplo para el mundo »

Poder associatiu: Del fordis

A l'anterior Solidaridad Obrera, vam acabar la primera part de l'article del ICEA referint-nos a la descentralització productiva, i els canvis més significatius pel que fa al mercat laboral i a les relacions mercantils entre empreses, que com vam dir eren els de la subcontractació i la deslocalització. En aquest nou número del diari, seguirem parlant dels canvis que s'han produït, parlant en primer lloc del que entenem per grup d'empreses, també de la flexibilitat i la temporalitat. Posteriorment, acabarem aquest article parlant del Procés històric a EEUU i Alemanya.

ICEA

No es pot comparar el cas de l'Estat espanyol amb el d'Alemanya o el dels EEUU, ja que les condicions laborals i salarials que van obtenir els treballadors espanyols a l'època prèvia i durant l'arribada del postfordisme, es van establir dintre un marc totalitarista de connivència amb un sindicalisme vertical afecte al règim franquista. Es dóna el fet que les organitzacions sindicals que havien tingut un gran pes, UGT i CNT, estaven pràcticament extintes dins l'Estat espanyol, de manera que van començar a forjar-se lluites autònomes que criden especialment l'atenció per dues característiques:

- L'organització portada a terme a través de models que promovien l'horitzontalitat, la democràcia directa, l'assemblearisme, establint-se autèntiques comissions obreres.

- Una altra característica és l'absència de pactes que va suposar per aquestes lluites poder mostrar-se com a contrapoder obrer autònom (sense direcció política). No obstant això, aquesta situació terminaria canviant amb la irrupció de les CCOO com a sindicat estructurat i la creixent influència del PCE.

Concretament aquestes lluites autònomes s'iniciaran a la dècada dels '50, amb un estat franquista assentat. En aquest context, la primera estratègia del franquisme va ser la negació de la lluita de classes i la reafirmació de l'empresa com a unitat productiva jerarquitzada en base a un responsable.

A l'època de l'autarquia i la intervenció estatal sobre salaris, preus o mercat interior, les lluites van tenir a veure més amb la problemàtica més apressant: el creixement incontrolat de la inflació, que vindria donat pel manteniment d'un model autàrquic i d'una estructura impositiva ineficaces, així com per l'expansió de la despesa pública en resposta a la pressió obrera.

Aquesta modalitat de lluita, sens dubte, va agafar desprevingut als poders franquistes que el 1958 van mostrar la seva dubitativa estratègia en declarar l'estat d'excepció a Astúries, amb la seva cara més repressiva i mitjançant una llei de convenis col·lectius, on quedaria reconeguda l'existència de classes socials per un costat, mentre que, per un altre, es promouria una relació més directa entre productivitat i salaris.

El 1959 té lloc un esdeveniment important: el Pla d'estabilització, mitjançant el qual es posaria fi al model autàrquic començant un període de gran creixement a la dècada dels '60 (entre 1961-1973, el creixement mitjà anual acumulatiu seria del 7%), i tractant de contenir la inflació a través de la reducció de la demanda; el que tindria repercussions molt negatives sobre certs sectors industrials i l'activitat econòmica general. Tant és així que ràpidament aquesta política canviaria optant aquest cop per mantenir el desenvolupament en base al consumisme.

Els anys '60 començaran amb lluites sectorials que ràpidament s'estendran a d'altres, per la qual cosa la tàctica de l'Estat canvia i ja no tractarà d'eliminar la lluita de classes i fomentar una pax social, sinó que continuarà amb el desenvolupament del Capital sota l'esquema lluita obrera-crisi-recomposició del capital.

Visita del president nord Americà Eisenhower a Franco. La dictadura franquista deixava d'estar aïllada internacionalment.

La lluita obrera per la seva part, seguirà el seu propi camí davant d'un sindicat vertical que no serà capaç en cap moment d'exercir el seu control sobre la classe treballadora. Aquesta pèrdua d'influència té el seu clar reflex en l'estructuració i organització de les Comissions Obreres que es faria a aquesta dècada. No obstant, no es perd el model assembleari, que serà utilitzat pel PCE, pels líders que al 1966 es presentarien a les eleccions sindicals. Ara bé, un any més tard, aquestes CCOO passaran de la permissivitat del règim a la persecució sistemàtica. És en aquest moment on hi ha la fragmentació en tres corrents:

Interclassista: Amb la influència del PCE, va ser la majoritària i assumí el pes organitzatiu. Es mostrarà inflexible en el manteniment de l'estratègia de penetració de la legalitat a pesar de l'intent de desmantellament per part del franquisme.

Extremista: Promouria la necessitat ineludible d'una direcció política (dictadura del proletariat) com a únic camí per arribar a la revolució comunista.

De classe: Aquest corrent no formaria un bloc homogeni i s'hi trobarien des de posicions anarcosindicalistes fins a posicions leninistes.

A finals de la dècada dels '60, arribaran al poder els tecnòcrates de l'Opus Dei, que començaran per aplicar mesures de contenció del crèdit i a introduir mecanismes per un major control de la liquiditat en l'eterna lluita contra la inflació.

En aquest moment s'obrirà una nova etapa de lluites (1969-71) amb unes característiques fonamentals:

- Reivindicació contra l'apropiació de la plusvàlua absoluta (lluites salarials, reducció de la jornada...).
- Reivindicació contra l'apropiació de la plusvàlua relativa (lluites contra els cronometratges, per a millores en les condicions laborals, de seguretat...).
- Defensa en base la solidaritat i el suport mutu davant la crisi.
- Rapidesa d'extensió i generalització de les lluites des de l'establiment d'objectius parcials i locals.
- Certa adaptació del reformisme (PCE) a les lluites obreres (acceptació de l'assemblearisme i l'acció directa).

El moviment de classe atacarà l'Estat participant en qüestions polítiques sense delegar ni ser abanderats per ningú. El capital respondrà tractant d'alterar la relació entre fàbrica i societat que fins aquell moment formaven part d'una mateixa dimensió. Ara l'Estat pretenia aplanar el camí per poder fer ús de la violència a fi de desarticular les lluites autònomes portades a terme pel moviment obrer.

S'iniciaria d'aquesta manera l'intent de fraccionar la classe obrera, creant conflictes artificials entre els treballadors de les grans empreses i les petites, privilegiant econòmicament el proletariat de la gran empresa per posteriorment presentar-los, a la resta de la classe treballadora, com a irresponsables o egoistes.

La resposta del capital davant de les dues opcions que se

sme al Postfordisme.(III)

li presentaven (desenvolupament amb inflació o estabilitat i repressió) serà la d'escollir la primera (inflació moderada carregada sobre la classe treballadora i augment del control polític sobre els moviments de classe). El salari es converteix en variable política i la inflació com a mecanisme d'atac al salari convertint-se en variable que mesura la correlació de forces entre l'estat franquista i la classe treballadora. Davant la pujada constant del preu de la vida (pèrdua de poder adquisitiu), la classe treballadora es defensa autoorganitzant-se fora del sindicat vertical i observant com CCOO es debat en lluites internes.

Políticament, a partir de 1974, es donarà una certa obertura cap a forces polítiques burgeses, ja que unes altres de caràcter revolucionari seran reprimides durament amb tot tipus de decrets antiterroristes i crims d'estat. En el terreny econòmic, és a partir del 1975 quan tindrà lloc una política antiinflacionista i antidepressiva. Es mantindrà la taxa del guany mitjançant la congelació salarial (disminució del consum intern) i facilitant l'exportació per contrarestar el dèficit exterior. Això provocaria augment de l'atur, inflació alta, creixement baix del PIB, desequilibri de la balança de pagaments... Davant de la inoperància del capital, l'antagonisme s'anirà donant cada cop més en tota la societat (sortint de la fàbrica) i, per tant, el subjecte actiu de la lluita perdrà el seu caràcter de classe, fent-se més popular (interclassista); el que suposarà una nova obertura pel reformisme on moltes organitzacions reformistes de tota classe s'orienten a la dreta per trobar el seu espai dintre l'espectre polític. D'aquesta manera, i amb la mort del dictador, s'iniciarà l'assumpció d'objectius comuns del reformisme obrer i del reformisme del capital.

L'Estat intervindrà en les relacions laborals i en la seva regulació, motivant un canvi d'estratègia cap a la descentralització de processos productius mitjançant 2 mecanismes:

Extensió de la flexibilització: que precaritzaria les condicions laborals sent un impuls per l'economia submergida.

Mecanismes legals: regulació de plantilles, acomiadaments, expedients de regulació, reconversions...

D'aquesta manera començarà a formar-se un mercat laboral estratificat, fragmentat, on es diferenciaran dos tipus de treballadors: estables i no estables. Les conseqüències d'aquesta dualitat seran la reducció dels costos laborals, la possibilitat d'adaptar les plantilles més fàcilment a les fluctuacions de la demanda a través de treballadors no estables i amb augments de la productivitat mitjançant diferents mecanismes (establir augments salarials per sota d'allò legalment establert, absència de garanties juridicolaborals...).

Manifestació per la defensa dels llocs de treball a Reinosa.1987. Imatge d'arxiu.

El 1977 es firmen els pactes de la Moncloa que suposen una sèrie d'acords en el pla econòmic, polític i social. Respecte a l'àmbit laboral s'acordarien dues grans qüestions:

- Augment del 20% dels salaris, per tal d'aproximar-se així a l'elevada inflació.

- Estabilitat pressupostària. Mentre l'atur es mantenia a uns nivells baixos seria possible una cobertura total als aturats, però conforme l'atur augmenta, aquesta situació es torna insostenible per l'Estat.

Amb la Constitució i l'Estatut dels treballadors, arribem al moment on les lluites sindicals ja no són lluites de classe, sinó lluites reformistes i pactistes, on la idea de democratitzar el procés productiu mitjançant el control obrer del procés de treball és oblidat. Ara bé, sense cap dubte, l'esdeveniment més important de la dècada i que majors repercussions tindria, seria l'entrada de l'Estat espanyol a la CEE el 1982. Un cop eliminades les barreres proteccionistes i la integració al mercat comú, la indústria espanyola es va mostrar poc competitiva, iniciant-se així els processos de reconversió industrial.

S'assumeix que sota la lògica liberal l'instrument adequat per a l'assignació de recursos és el lliure mercat, i a partir d'aquesta lògica sorgiran tres arguments diferenciats:

- Argumentació política: va ser plantejada en aquells llocs on les mobilitzacions tenien caràcter massiu, estenent-se a la població, degut sobretot al greuge comparatiu que s'establia a través de l'argumentació política, per tant, ja no es tractarà de mobilització obrera contra el capital, sinó d'un poble contra el greuge comparatiu.

Aquí no hi ha cap qüestionament de les raons tecnicoeconòmiques, traslladant-se una visió profundament insolidària (eren altres els que havien de ser reconvertits). La solidaritat del poble (a més per greuge comparatiu) també estava present degut a l'impacte econòmic que poguessin tenir a la localitat un possible tancament industrial. Sota aquesta argumentació no hi ha alternativa possible a la reconversió.

Argumentació econòmica: no es qüestiona la reconversió, que es considera producte de la necessitat, sinó la forma de portar-la a terme. No obstant, es definiran les relacions socials en termes de capital/treball com una de les poques herències que queden de les lluites autònomes dels '70.

Ara bé, els objectius estaran sotmesos a la lògica econòmica liberal, assumint actituds pragmàtiques, ja que aquesta argumentació seria defensada per aquells que van travessar la reconversió sense perdre el seu lloc de treball. Sota aquesta percepció no hi ha alternativa a la reconversió.

Discurs militant: projecta un argument únic davant la reconversió: fer de la reconversió el producte de la lògica capitalista. A través del fil conductor discorrerà el discurs militant definint les relacions socials en termes d'antítesi capital/treball i sobre el fil es fonamentarà la solidaritat de tots els treballadors.

No hem de passar per alt que el procés de reconversió s'inscriurà dintre del procés de recuperació de la taxa del guany, condició indispensable per romandre al mercat. S'assumiria la reconversió no com un procés arbitrari (argumentació política), sinó com un producte polític que a la vegada provocarà un producte econòmic, qüestionant la necessitat de la reconversió i l'ordre vigent.

No obstant això, amb l'avanç de la reconversió el discurs militant anirà caient entre el racional i l'irracional, arribant inclús a coincidir en el benefici de la reconversió per al treballador.

Durant tot aquest procés, es fonamenta la competència i la dualitat entre obrers (els afectats i els no afectats). A més, sorgirà una nova figura: "l'obrer conservador", no en el sentit polític del vot, sinó més aviat com a obrer que en lloc de practicar la solidaritat (desconfia de l'acció col·lectiva) preferiria la pràctica de la competència, això sense renunciar al seu ideari socialista.

Així doncs, el procés de reconversió es va saldar amb la imposició de criteris de racionalitat tecnicoeconòmica (assumits per uns i rebutjats per uns altres, encara que tenien en comú la percepció d'uns fets inevitables, com a criteris imposats d'origen extern).

Podreu trobar l'article complet a la web de :

htpp://soliobrera.cnt.es

Cooperativisme

Cooperatives de Treball: illes d'autogestió en un mar capitalista

Ramon Samblas

El cooperativisme com a moviment organitzat apareix poc després del naixement del capitalisme industrial i suposa una reacció dels obrers i obreres davant de la brutalitat d'aquest sistema. Prèviament, en èpoques passades, havien existit entitats i agrupacions que tenien trets similars a les cooperatives. Un exemple d'això són les associacions d'arrendament de terres a Babilònia, o col·lectivitats pageses a Rússia, entre altres. Si bé és cert que a finals del segle XVIII i principis del XIX havien existit projectes de vida en comunitat i de caire cooperatiu, molts historiadors fixen el naixement del cooperativisme modern en l'experiència dels Pioners de Rochdale ('Rochdale Equitable Pioneers Society'), l'any 1844, amb la constitució d'un rebost comunitari entre un grup de treballadors i treballadores de la indústria tèxtil.

Des dels seus orígens, les cooperatives són concebudes com un mecanisme de defensa i, a la vegada, de solidaritat econòmica de tots aquells que som a baix, contra qui domina la societat. Durant la primera meitat del segle XIX, la classe treballadora farà ús de les cooperatives per treballar de manera autònoma, per donar feina a companys i companyes represaliades en lluites sindicals i així "netejar" el seu expedient laboral, per prestar-se calés intentant fugir de la usura o per adquirir béns de consum fora de l'economat de l'empresa o desenvolupar activitats de caire lúdic i cultural per als seus associats. Llavors no és gens estrany que a la Barcelona del primer terç del segle XX totes les tendències ideològiques que organitzaven amb més o menys èxit la classe obrera (anarquistes, socialistes i republicans) tinguessin les seves pròpies cooperatives. Molts cops les cooperatives estaven fortament vinculades als sindicats de classe, encara que a vegades la relació entre cooperatives i sindicats no fos fàcil.

Un dels trets diferencials de les cooperatives de treball és que els seus socis són a la vegada els seus treballadors. Aquesta dualitat és la font de la seva fortalesa com a projecte d'autoocupació, però també la font de totes les seves contradiccions i límits. Les cooperatives de treball són empreses controlades pels seus treballadors i poden demostrar que una empresa pot funcionar de manera assembleària i amb elements d'horitzontalitat, convertint-se així en transmissors d'un missatge molt poderós. Malgrat tot, les activitats de les cooperatives es desenvolupen en el marc del sistema capitalista, amb totes les conseqüències que comporta. La conseqüència principal és la necessitat de ser competitiu per sobreviure com a empresa i el fet de caure en l'autoexplotació per aconseguir-ho. Un altre factor que alimenta aquesta autoexplotació és la falta de finançament inicial que pateixen gran part de les cooperatives que comencen i que en la cursa d'obstacles de la competitivitat posa a moltes cooperatives de treball en una posició de clar desavantatge i que retroalimenta aquesta autoexplotació i manca de competitivitat, esdevenint així un peix que es mossega la cua.

Si bé és cert que les cooperatives de treball tenen aquests límits, aquests no la invaliden com una sortida laboral. En molts casos, ha evitat l'atomització de grups de treballadors després de lluites que malauradament no acaben bé o simplement serveixen per generar una font d'autoocupació, sense caure en l'explotació de terceres persones i per organitzar la seva activitat laboral amb un mínim d'ètica. Fins i tot en certes professions de caire artístic, professional o artesanal, marcadament individualitzades, les cooperatives poden esdevenir eines per agrupar persones que d'una altra manera estarien aïllades i desprotegides.

Ara bé, hem de ser conscients que la creació i fins i tot multiplicació de cooperatives no suposa per si mateixa la creació d'un "postcapitalisme", ni tampoc és sinònim de "col·lectivització". És més, no només no representen un element revolucionari per si soles, sinó que fins i tot poden arribar a jugar un paper socialment perniciós, com ha mostrat Mondragón Corporación Cooperativa. Des dels seus inicis a finals dels anys cinquanta, quan sectors de l'església a Guipúscoa varen crear la primera cooperativa de fabricació de cuines, amb la intenció d'allunyar la classe treballadora del cinturó industrial guipuscoà del sindicalisme i les seves lluites, fins avui dia, que arriba al seu declivi i ha començat a acomiadar els seus propis socis-treballadors, sense oblidar tota la seva fase expansiva on de mica en mica va anar diluint els seus principis cooperativistes i assemblearis inicials, per anar ampliant la bretxa salarial entre gerents i treballadores.

Malgrat tot, quan les cooperatives no donen l'esquena als seus principis -els mateixos que van convertir-les en una pota del moviment obrer- poden arribar a constituir un espai molt didàctic per interrelacionar-se en un espai de treball en condicions d'igualtat i generar un pol de pensament crític. Això sí, per acabar amb el sistema necessitarem eines molt més potents que l'anomenada "economia social", ja que només amb la confrontació directa es pot derrotar el capitalisme o, com a mínim, evitar que continuï avançant i depredant les nostres condicions de vida i treball.

Últimas novedades de editoriales de editoriales alternativas

Dsknträl_ed

La Anarquía funciona, Editorial Dskntrl-ed! (2014) Escrito por Peter Gelderloos. 302 páginas.

El anarquismo es el más audaz de los movimientos sociales revolucionarios que han emergido desde la lucha contra el capitalismo, y apunta a un mundo libre de toda forma de dominación y explotación. Pero en el fondo es una propuesta simple y convincente: la gente sabe cómo vivir sus propias vidas y organizarse mejor de lo que cualquier experto podría. Otros afirman cínicamente que la gente no sabe lo que es mejor para ellos, necesitan un gobierno que los proteja, que la ascensión de algún partido político podría de alguna manera garantizar los intereses de todos los miembros de la sociedad. Los anarquistas creen que la toma de decisiones no debe estar centralizada en las manos de ningún gobierno, sino que el poder debe estar descentralizado, es decir, cada persona debe ser el centro de la sociedad, y todos deben ser libres de construir las redes y asociaciones que requieran para satisfacer sus necesidades en común con los demás…

Un reflejo de la sociedad, Editorial El Grillo Libertario (2014), de Amadeu Casellas, 341 páginas.

Todavía hoy recuerdo la tarde que estaba en el despacho y sonó el teléfono, era un tal Xavi, abogado de la CNT. Me preguntó si le podía acompañar al Centro Penitenciario de Brians para visitar al preso Amadeu Casellas Ramón. Sinceramente, no tenía ni idea de quien era, así que tras aceptar acompañarle, busqué información sobre el referido preso.

Nunca imaginé que gracias a esa llamada y al propio Amadeu, pudiera descubrir las irregularidades que se producen diariamente en los centros penitenciarios.

Amadeu Casellas tenía una condena total de 34 años, 28 meses y 3 días, condena en base al propio artículo 76 del vigente Código Penal, no podía exceder los 20 años puesto que ninguna de sus condenas superaba la pena de prisión de 20 años.

Este libro muestra el testimonio real de un preso privado de libertad durante más de 25 años, a la vez que refleja como son en realidad las cárceles y el sistema penitenciario de este país.

Voy a Magadán, Editorial Dskntrl-ed! (2014), escrito por Igor Olinevich, 197 páginas.

Narra en primera persona la experiencia del preso anarquista bielorruso Igor Olinevich en las cárceles bielorrusas. Este libro aborda la actualidad política, económica y social bielorrusa, refiriendo al mismo tiempo la experiencia de quienes se ven en el trance de escoger entre la vida y la muerte, la libertad y la prision, la dignidad y la infamia. Esa experiencia, que Igor vivió en piel propia, es un hecho real, acaecido en el siglo XXI, en un país europeo que se precia civilizado, en la víspera y después de las elecciones presidenciales de 2010. Voy a Magadán es un retrato sin censuras de la Belarús actual.

Anarquía es movimiento. Virus editorial (2014), de Tomás Ibáñez, 152 páginas.

En un mundo huérfano de ideas transformadoras, el anarquismo ha contribuido a revalorizar el pensamiento utópico, impregnando las prácticas y las ideas de muchas luchas no explícitamente anarquistas. La vitalidad del anarquismo y su propia posibilidad de ser y continuar siendo depende precisamente de esa capacidad de transformarse en y desde la acción, de aunar ideas y práctica en la construcción de una realidad actual, no dejando para mañana lo que puede ser hoy y, por lo tanto, no prometiendo futuros mejores a costa de sacrificar el presente.

En la presente obra el autor nos invita a descubrir las razones y las nuevas modalidades de este resurgimiento, que se manifiesta especialmente en el neoanarquismo y el postanarquismo.anarquismo.

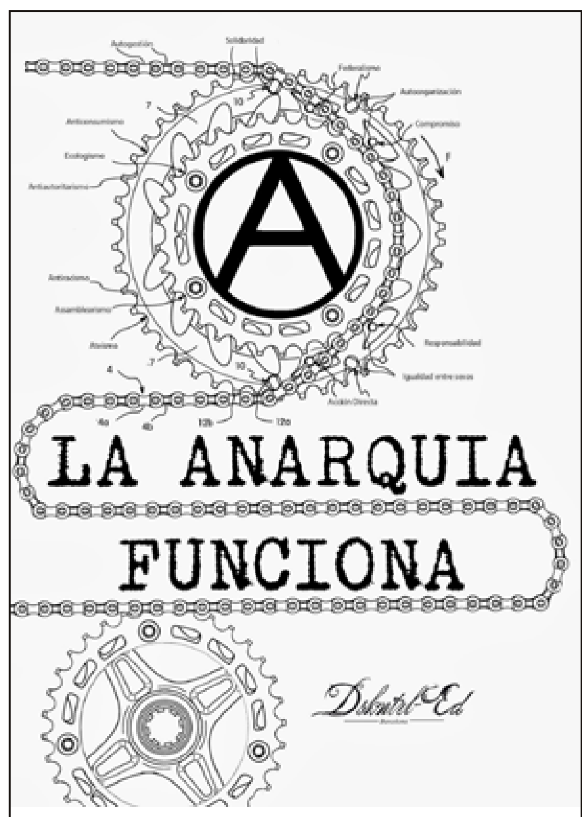

Íntrika, El Grillo Libertario (2014), de NegraNieve. 91 pàgines

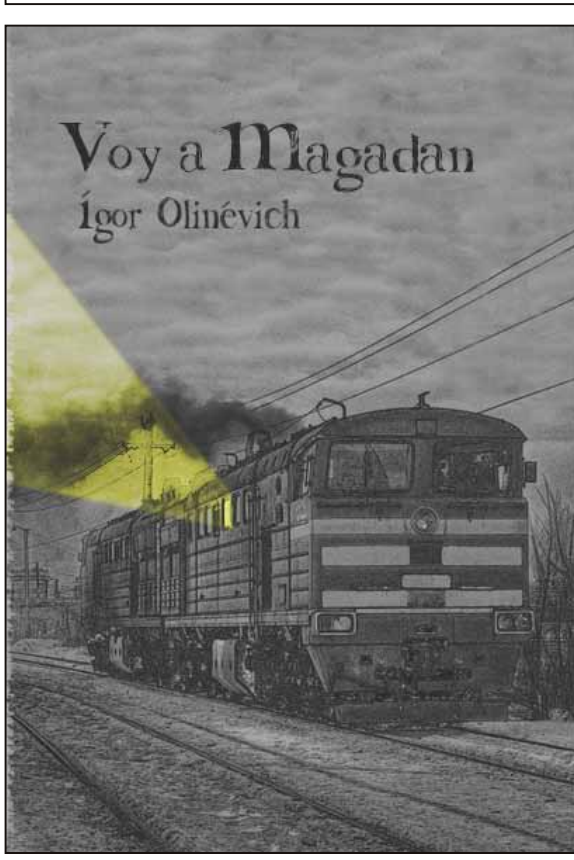
Íntrika es una fábula política llena de reflexiones en torno a la libertad, reflejadas en la vida de un jardín que lleva por nombre el título de este libro.

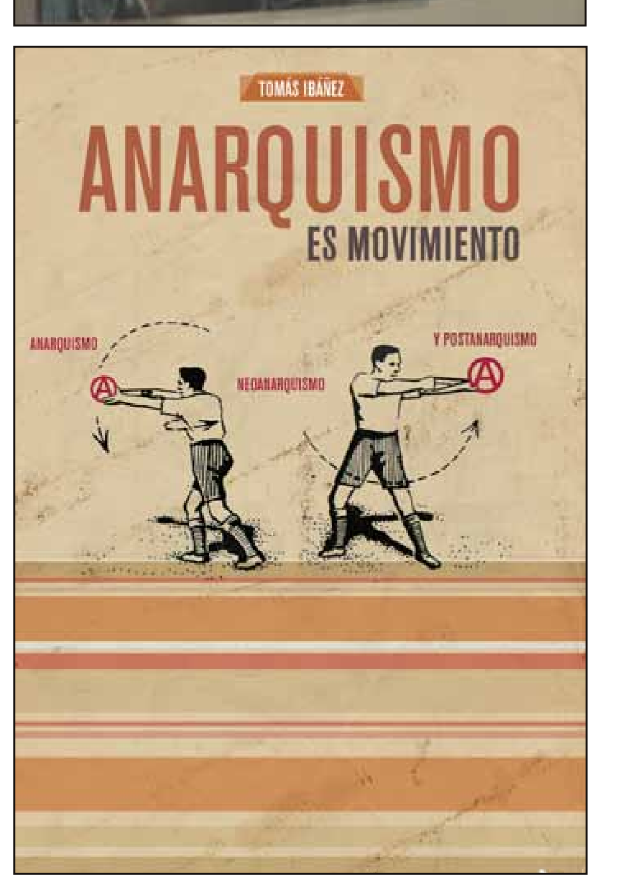
Para ello el autor se basa en las aventuras de dos inquietos personajes venidos de otro planeta que “despiertan” con la intención de salvar a su pueblo del yugo mhórrey. Para conseguirlo, harán uso de toda la energía que Íntrika aporta, siendo apoyados en todo momento por sus habitantes en el despertar del pueblo mhó.

En esta fábula el autor nos sumergirá en la vida armónica de este jardín, invitándonos a reflexionar algunas cuestiones y usando para ello las diferencias entre dos mundos creados en su mente que buscan encontrarse.

Un cafè amb...

Ramon, treballador als autobusos de TMB

En aquest número parlem amb Ramon, un dels treballadors que forma part de la Secció Sindical de la CNT a TMB, creada a l'octubre del 2013. En aquesta entrevista ens explicarà com arriba a afiliar-se a la CNT, la situació dels treballadors/es a l'empresa, etc. A gaudir-la!

Redacció S.O.

- Com arribes a afiliar-te a la CNT?

Sempre he admirat la CNT, com més me n'he informat més m'ha atret; va arribar un moment que vaig decidir fer el pas i fer el que vaig considerar correcte, afiliar-me i posteriorment vam muntar la secció sindical en TMB.

- Tenies experiència en el sindicalisme?

Tot i que mai m'he involucrat com ara, m'ha agradat el sindicalisme i la política des que era petit, sempre he estat implicat en les reivindicacions justes, els problemes dels treballadors/es sempre m'han interessat. El sindicalisme és una eina bàsica per millorar la societat i la CNT ho porta demostrant des de la seva creació. La llàstima és la mala fama que ha agafat tot el sindicalisme per culpa de les males pràctiques del sindicalisme d'estat.

- En quina situació es troba TMB?

Els treballadors/es de TMB estem afectats per les retallades en menor grau que la resta dels treballadors/es públics, gràcies a la gran capacitat de mobilització que ha tingut la plantilla en aquests últims anys. També cal dir que el sindicalisme dintre de l'empresa és més combatiu que a la resta del sector públic; això comporta ser més respectat per la patronal. De totes maneres, és una empresa pública i també està afectada per les males gestions dels polítics de torn. La gestió de l'empresa és molt opaca, tenint una gran part d'assalariats fora de conveni que no sabem el que gasten ni el que cobren, tampoc no sabem la despesa real en compres de materials ni en altres gestions que es fan; això fa que a l'hora de contrastar els ajustos de l'empresa, nosaltres juguem en desavantatge, perquè no coneixem totes les dades econòmiques per controlar tota la despesa que es té. L'empresa sempre pretén retallar els salaris.

- Us coordineu amb altres sindicats i moviments socials que actualment lluiten per un transport públic?

Sí, a pesar que encara som poquets a la secció, estem fent molta feina. Dintre de l'empresa col·laborem amb seccions sindicals vàries a l'hora de portar a terme reivindicacions, ara estem ajudant un company acomiadat.

També estem col·laborant amb els veïns del barri de La Marina-Zona Franca per aturar les retallades en servei de Bus, ja que és un barri molt afectat per les retallades del transport; de fet, és l'únic barri de Barcelona que no disposa de metro. Els resultats estan sent molt bons, ja que la unió entre usuaris i treballadors del sector públic és una bomba contra les retallades. Cal pensar que si els usuaris i treballadors/es estem junts, els polítics no ens poden enganyar; ara bé, si estem separats, ens porten per on volen.

-Què opines del preu del bitllet?

Lògicament el preu del bitllet a Barcelona és excessiu, els que agafem el transport públic som la major part de treballadors/es i aquest preu és un atracament cap a nosaltres. Estem col·laborant amb les protestes de Stop Pujades, tot i que reconec que no el suficient, però esclar, no disposem de recursos per estar en tants llocs.

- A què aspireu com a secció sindical?

El principal objectiu que tenim és que els treballadors/es ens impliquem per damunt del comitè d'empresa i dels sindicalistes professionals. S'ha d'oferir una alternativa al sindicalisme d'estat i la millor eina és la CNT. La creació d'un sindicat únic de ram és també un gran objectiu, es necessita un ram unit i potent a Barcelona. El ram del transport és, potser, el més important avui en dia.

- Algun comentari als treballadors/es que estan suportant unes condicions pèssimes en el treball per no ser acomiadats?

Com afiliat a CNT puc dir que en els nostres sindicats ens ajudem mútuament, si realment vols acabar amb tanta barbàrie, has d'organitzar-te. A la CNT ajudem companys/es que tenen problemes en els seus llocs de treball, des de dintre i des de fora.

Fem el pas d'organitzar-nos, salut!

